

Stad van Vuur

Lees ook van Cassandra Clare:

Kronieken van de Onderwereld

Stad van Beenderen

Stad van Glas

Stad van Gevallen Engelen

Stad van Verloren Zielen

Stad van Hemelse Vlammen

De Helse Creaties

De IJzeren Engel

De IJzeren Prins

De IJzeren Prinses

De kronieken van Bane

De Duistere Machten

Vrouw Middernacht

KRONIEKEN VAN DE ONDERWERELD

DEEL 2

Stad van Vuur

CASSANDRA CLARE

Vertaald door Elsbeth Witt

moon

Eerste druk 2011
Vijftiende druk 2017

Oorspronkelijke titel: *The Mortal Instruments – City of Ashes*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, New York, 2008

© Cassandra Clare, 2008

© Vertaling uit het Engels: Elsbeth Witt, 2011

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2011

© Omslagillustratie: Míla Fúrstová

Gebruik omslagbeeld met toestemming van Walker Books Ltd, London

SE115HJ www.walker.co.uk

Omslagontwerp: Baqup

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 4109 7

ISBN 978 90 443 4096 9 (e-book)

NUR 285/334

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader,
die niet slecht is.
Nou ja, misschien een beetje.

Deze bittere taal

Ik ken jouw straten, zoete stad.
Ik ken de demonen en de engelen die als vogels
bijeenkomen en neerstrijken in jouw takken.
Ik ken jou, rivier, alsof je door mijn hart hebt gestroomd.
Ik ben jouw krijgersdochter.
Van jouw lichaam worden letters gemaakt
zoals water uit een fontein spuit.
Er zijn talen
waar jij de blauwdruk van bent
en als wij ze spreken
verrijst de stad.

Elka Cloke, 'Deze bittere taal'

Proloog

Rook en diamanten

De ontzagwekkende glazen en stalen constructie op Front Street doorboorde de lucht als een glinsterende naald. Metropole, Mannhattans duurste nieuwe appartementencomplex, had zevenenvijftig verdiepingen. Op de bovenste verdieping bevond zich het duurste appartement in het hele gebouw, het penthouse: een meesterwerk van gestroomlijnd ontwerp, volledig in zwart-wit. Het was zo nieuw dat er nog geen stofvlokje te vinden was. De ramen liepen van de grond tot het plafond en de kale marmeren vloer weerspiegelde de sterren. Het glas was zo helder, dat het leek alsof het er helemaal niet was, en zelfs mensen zonder hoogtevrees werden duizelig als ze erdoorheen keken.

Beneden liep het zilveren lint van de East River. De boten leken vanaf hier kleine vlekjes en de bruggen verbonden de glinsterende lichtbanken van Manhattan en Brooklyn met elkaar. Als het helder was, kon je aan de zuidkant nog net het Vrijheidsbeeld zien, maar het was mistig vanavond en Liberty Island lag verborgen achter een witte wolk.

Hoe spectaculair het uitzicht ook was, de man die voor het raam stond, was er niet echt van onder de indruk. Hij fronste zijn smalle, stoïcijnse gezicht, draaide zich weg van het raam en liep met grote passen naar het midden van de kamer. Het geluid van zijn laarzen weerkaatste op de marmeren vloer. 'Ben je nóg niet klaar?' vroeg hij terwijl hij een hand door zijn zoutwitte haar haalde. 'We zijn hier al bijna een uur.'

De jongen die geknield op de grond zat, keek op. Hij zag er nerveus en prikkelbaar uit. 'Het komt door het marmer. Het is harder dan ik dacht en het lukt me niet om het pentagram te tekenen.'

'Laat het pentagram maar zitten.' Van dichtbij was goed te zien dat de man ondanks zijn witte haar niet oud was. Zijn gezicht stond streng, maar hij had geen rimpels en zijn ogen stonden helder.

De jongen slikte en de vliezige zwarte vleugels die uit zijn schouderbladen staken, fladderden nerveus (hij had gaten in zijn spijkerjasje geknipt om zijn vleugels de ruimte te geven). 'Het pentagram is een essentieel onderdeel van het demonenritueel. Dat weet u, meester. Zonder het pentagram...'

'...zijn we niet beschermd. Dat weet ik, jonge Elias. Maar schiet een beetje op. In de tijd die jij erover doet om een halve vijfpuntige ster te tekenen, kunnen sommige heksenmeesters een demon oproepen, hem versieren en hem terugsturen naar de hel.'

De jongen zei niets en begon weer in het marmer te krassen, iets harder dit keer. Hij veegde zijn haar uit zijn gezicht met zijn vingers, die met dunne vliezen aan elkaar zaten. 'Klaar,' zei hij uiteindelijk. Hij zat zuchtend op zijn hurken. 'Het is klaar.'

'Mooi.' De man klonk tevreden. 'Laten we beginnen.'

'Mijn geld...'

'Dat heb ik je verteld. Je krijgt je geld pas nadat ik met Agramon heb gepraat, niet daarvoor.'

Elias stond op en schudde zijn jas van zich af. Ondanks de gaten die hij erin geknipt had, zat hij nog steeds niet fijn om zijn vleugels. Nu zijn vleugels de ruimte hadden, rekten ze zichzelf uit en veroorzaakten ze een briesje door de kamer. Zijn vleugels hadden de kleur van een olievlek: zwart, met een regenboog aan duizelingwekkende kleuren. De man keek van hem weg, alsof hij zich stoorde aan de vleugels, maar Elias leek

het niet te merken. Hij begon rondjes te lopen om het pentagram dat hij had getekend, tegen de klok in. Hij zong een eentonig lied in een demonentaal die klonk als knetterend vuur.

Plotseling klonk er een geluid alsof er een band leegliep en vloog de omtrek van het pentagram in brand. De twaalf gigantische ramen weerspiegelden nu twaalf brandende vijfpuntige sterren.

Er bewoog iets in het pentagram. Het was zwart en vormeloos. Elias zong nu sneller. Hij stak zijn vliezige handen omhoog en trok met zijn vingers verfijnde lijnen in de lucht. Blauw vuur knisperde waar zijn vingers de lucht raakten. De man sprak geen vloeiend Chtonians, de taal van de heksenmeesters, maar hij herkende genoeg woorden om het gezang van Elias te begrijpen: 'Agramon, ik roep u op. Vanuit de ruimtes tussen de werelden roep ik u op.'

De man stak zijn hand in zijn zak. Er kwam iets kouds en hards tegen zijn vingers aan. Hij glimlachte.

Elias was opgehouden met rondjes lopen. Hij stond nu voor het pentagram. Hij ging door met zingen, dan weer harder en dan weer zachter, en het blauwe vuur knalde om hem heen als onweer. Plotseling kwam er een zwarte rookpluim uit het pentagram. De pluim kringelde omhoog en werd steeds groter en vaster van vorm. In de schaduw hingen twee ogen, als juwelen die vastzaten in een spinnenweb.

'Wie heeft mij hier vanuit de andere wereld naartoe geroepen?' zei Agramon met een stem als verbrijzeld glas. 'Wie roept mij op?'

Elias was opgehouden met zingen. Hij stond helemaal stil. Alleen zijn vleugels fladderden langzaam. De lucht stonk naar roest en vuur.

'Agramon,' zei de heksenmeester. 'Ik ben Elias de heksenmeester. Ik ben degene die je heeft opgeroepen.'

Heel even was het stil. Toen lachte de demon, als je de rook uit zijn mond tenminste zo wilde noemen. Het was een bran-

dende en giftige lach. 'Dwaze heksenmeester,' hijgde Agramon. 'Dwaze jongen.'

'Jij bent dwaas als je denkt dat je mij kunt bedreigen,' zei Elias, maar zijn stem trilde net zoals zijn vleugels. 'Jij zit gevangen in het pentagram, totdat ik je vrijlaat, Agramon.'

'Is dat zo?' De rook stroomde vooruit en maakte steeds nieuwe vormen. Een rooksliert nam de vorm van een menselijke hand aan en streelde de rand van het brandende pentagram. Toen liep de rook ineens voorbij de rand van de ster, als een golf die door een dijk heen breekt. De vlammen doofden en het vuur ging uit. Elias schreeuwde en wankelde achteruit. Hij zong nu een snel Chthoniaans lied, toverformules over opsluiting en verbanning. Er gebeurde niets. De zwarte rookmassa kwam onverbiddelijk op hem af en begon nu een vorm aan te nemen: een gigantische, misvormde, walgelijke vorm, met gloeiende ogen zo groot als schoteltjes, die op een angstaanjagende manier licht gaven.

De man keek gevoelloos toe terwijl Elias weer schreeuwde en probeerde weg te rennen. Hij kwam nooit bij de deur. Agramons duistere massa sloot zich om de heksenmeester als een golf van kokende zwarte teer. Elias probeerde zich nog even te verzetten... en was toen stil.

De zwarte vorm trok zich terug en liet de heksenmeester ontwricht achter op de vloer.

'Ik hoop wel,' zei de man, die het koude metalen voorwerp uit zijn zak had gehaald en er lui mee speelde, 'dat je hem niet helemaal hebt uitgeschakeld. Ik heb hem nog nodig. Ik wil zijn bloed, snap je.'

Agramon draaide zich om. Hij was een zwarte pilaar met dodelijke diamanten ogen, die de man met zijn dure pak, zijn smalle, zorgeloze gezicht, de zwarte tekens op zijn huid en het glimmende voorwerp in zijn hand goed in zich opnamen. 'Heb jij het heksenmeesterkind betaald om mij op te roepen? En heb je hem niet verteld wat ik kon doen?'

‘Dat heb je goed geraten,’ zei de man.

Agramons stem was vervuld met een onwillige bewondering.
‘Dat was slim.’

De man deed een stap in de richting van de demon. ‘Ik bén heel slim. En ik ben nu ook jouw meester. Ik heb de levensbe-ker. Je moet mij gehoorzamen, of de gevolgen aanvaarden.’

De demon was even stil. Toen gleed hij overdreven eerbiedig naar de grond. Voor een wezen zonder lichaam deed hij zijn best om een zo goed mogelijke buiging te maken. ‘Ik sta tot uw dienst, meester...?’

De zin eindigde beleefd in een vraag.

De man glimlachte. ‘Je mag me Valentijn noemen.’

DEEL I

Een seizoen in de hel

Ik geloof dat ik in de hel ben, dus ik ben er ook.

Arthur Rimbaud

I

Valentijns pijl

‘Ben je nog boos?’

Alec, die tegen de wand van de lift leunde, staarde door de kleine ruimte naar Jace. ‘Ik ben niet boos.’

‘O, dat ben je wel.’ Jace wees beschuldigend naar zijn geadopteerde broer en schreeuwde het uit van de pijn toen hij zijn arm bewoog. Alles aan zijn lichaam deed pijn van de val die middag. Hij was door verrot hout drie verdiepingen naar beneden gevallen op een berg oud ijzer. Zelfs zijn vingers waren blauw. Alec, die pas net van de krukken af was die hij nodig had gehad na zijn gevecht met Abbadon, zag er niet veel beter uit dan Jace zich voelde. Zijn kleren zaten onder de modder en zijn haar hing in zweterige slierten om zijn hoofd. Hij had een grote snee op zijn wang.

‘Ik ben niet boos,’ zei Alec tussen zijn tanden door. ‘Alleen omdat jij zei dat drakendemonen uitgestorven waren...’

‘Ik zei “bijna uitgestorven”.’

Alec wees naar hem. ‘Bijna uitgestorven,’ zei hij met een trilende stem van woede, ‘is niet uitgestorven genoeg!’

‘Aha,’ zei Jace. ‘Ik zal het laten veranderen in de demonologieboeken. Van “bijna uitgestorven” naar “niet uitgestorven genoeg voor Alec; hij heeft liever monsters die echt, echt uitgestorven zijn”. Zou je daar blij mee zijn?’

‘Jongens, jongens,’ zei Isabelle, die haar gezicht bestudeerde in de spiegel van de lift. ‘Geen ruzie.’ Ze draaide zich met een

zonnige glimlach weg van de spiegel. 'Oké. Dus het was iets meer actie dan we in eerste instantie verwachtten, maar ik vond het wel leuk.'

Alec keek naar haar en schudde zijn hoofd. 'Hoe krijg jij het toch altijd voor elkaar om niet vies te worden?'

Isabelle haalde bedachtzaam haar schouders op. 'Ik heb een zuiver hart. Dat stoot vuil af.'

Jace snoof zo hard dat ze hem fronsend aankeek. Hij zwaaide naar haar met zijn vieze vingers. Zijn nagels waren pikzwart. 'Smerig vanbinnen en vanbuiten.'

Isabelle wilde net iets zeggen, toen de lift piepend tot stilstand kwam. 'Het wordt tijd om dit ding een keer te maken,' zei ze, de deur opentekkend. Jace volgde haar de hal in en verheugde zich erop om zijn wapens neer te gooien en een hete douche te nemen. Hij had zijn adoptiebroer en -zus overgehaald om mee op jacht te gaan, hoewel ze zich geen van allen op hun gemak voelden nu Hodge er niet was om hun instructies te geven. Maar Jace wilde gewoon even alles vergeten tijdens een gevecht. De harde afleiding van het doden en de verwondingen. En omdat ze wisten dat hij dat zo graag wilde, waren ze met hem meegegaan. Ze waren door smerige verlaten metrotunnels gekropen tot ze de dragonidaedemon hadden gevonden en hem hadden gedood. Met zijn drieën konden ze perfect samenwerken, zoals ze dat altijd hadden gedaan. Als familie.

Hij ritste zijn jas open en gooide hem over een van de haken aan de muur. Alec ging op een houten bankje zitten en schopte zijn modderige laarzen uit. Hij neuriede zachtjes, waarmee hij Jace liet weten dat hij niet zo heel kwaad meer was. Isabelle trok de spelden uit haar lange zwarte haar dat langs haar lichaam naar beneden golfde. 'Ik heb honger,' zei ze. 'Ik wilde dat mama hier was om iets voor ons te koken.'

'Ik ben blij dat ze er nog niet is,' zei Jace, die de wapens losmaakte uit zijn riem. 'Ze zou een hartaanval krijgen als ze de tapijten nu zou zien.'

‘Daar kon je wel eens gelijk in hebben,’ zei een koele stem, en Jace draaide zich om, met zijn hand nog op zijn riem. In de deuropening stond Maryse Lightwood, met haar armen over elkaar. Ze droeg een stijf, zwart reispak en haar haar, dat net zo zwart was als dat van Isabelle, zat in een dikke vlecht die tot halverwege haar rug liep. Haar ogen waren ijsig blauw en haar blik gleed als een zoeklicht over de drie schaduwjagers.

‘Mam!’ Isabelle rende op haar moeder af en omhelsde haar. Alec sprong op en liep ook naar haar toe. Hij probeerde te verbergen dat hij nog steeds mank liep.

Jace bleef staan waar hij stond. Iets in Maryses ogen toen ze naar hem keek, had hem aan de grond genageld. Wat hij had gezegd was toch niet zó erg? Ze maakten altijd grapjes over haar obsessie met de antieke tapijten...

‘Waar is papa?’ vroeg Isabelle, die een stap terug deed van haar moeder. ‘En Max?’

Er volgde een bijna onmerkbare stilte. Daarna zei Maryse: ‘Max is op zijn kamer. En jullie vader is helaas nog in Alicante. Hij moest nog het een en ander regelen.’

Alec, die altijd gevoeliger was voor stemmingen dan zijn zus, leek te aarzelen. ‘Is er iets aan de hand?’

‘Dat kan ik beter aan jullie vragen,’ zei zijn moeder op droge toon. ‘Loop jij mank?’

‘Ik...’

Alec was een slechte leugenaar. Isabelle probeerde het goed te praten: ‘We kwamen een dragonidaedemon tegen in de metro-tunnel. Maar het was niets.’

‘En die opperdemon die jullie vorige week tegenkwamen, dat was zeker ook niets?’

Zelfs Isabelle wist hier niets op te zeggen. Ze keek naar Jace, die wilde dat ze dat niet had gedaan.

‘Dat was niet de bedoeling.’ Jace kon zich moeilijk concentreren. Maryse had hem nog niet begroet. Ze had hem niet eens gedag gezegd en ze keek hem nog steeds met een ijzige

blik aan. Hij voelde een knoop in zijn maag, die steeds strakker werd aangetrokken. Ze had nog nooit zo naar hem gekeken, wat hij ook had gedaan. 'Het was een vergissing...'

'Jace!' Max, de jongste Lightwood, kwam achter Maryse langs de hal in gestormd, zijn moeders uitgestoken hand ontwijkend. 'Jullie zijn terug! Jullie zijn allemaal terug.' Hij draaide zich om en grijnsde triomfantelijk naar Alec en Isabelle. 'Ik dacht al dat ik de lift hoorde.'

'En ik dacht dat ik jou had gezegd dat je op je kamer moest blijven,' zei Maryse.

'Dat ben ik vergeten,' zei Max, op zo'n serieuze toon dat zelfs Alec moest lachen. Max was klein voor zijn leeftijd, hij zag eruit alsof hij een jaar of zeven was, maar door zijn ernstige blik en zijn veel te grote bril leek hij ouder. Alec ging met zijn handen door het haar van zijn broertje, maar Max keek nog steeds met glanzende ogen naar Jace. Max had hem altijd bewonderd en tegen hem opgekeken, alsof Jace zijn oudere broer was. Bij Alec had hij dat niet, maar dat kwam waarschijnlijk omdat Jace Max' aanwezigheid beter verdroeg dan Alec. 'Heb je echt met een opperdemon gevochten?' zei hij. 'Was het vet?'

'Het was... anders,' dekte Jace zich in. 'Hoe was het in Alicante?'

'Het was vet. We hebben zulke coole dingen gezien. Er is een heel grote wapenkamer in Alicante en daar heb ik gezien hoe ze wapens maken. Ze hebben me een nieuwe manier laten zien waarop je serafijnendolken kunt maken, zodat ze langer meegaan, en ik wil aan Hodge vragen of hij me wil laten zien hoe dat moet...'

Jace kon het niet helpen, maar zijn blik schoot onmiddellijk naar Maryse. Hij keek haar ongelovig aan. Dus Max wist het niet van Hodge? Had ze het niet verteld?

Maryse zag zijn blik en perste haar lippen stijf op elkaar. 'Zo is het genoeg, Max.' Ze pakte haar jongste zoon bij zijn arm.

Hij keek verbaasd omhoog. 'Maar ik ben met Jace aan het praten...'

'Dat zie ik, ja.' Ze duwde hem zachtjes naar Isabelle. 'Isabelle, Alec, neem jullie broer mee naar zijn kamer. Jace...' Haar stem klonk gespannen toen ze zijn naam uitsprak, alsof een onzichtbaar gif de lettergrepen in haar mond opdroogde. 'Fris jezelf even op en kom dan zo snel mogelijk naar de bibliotheek.'

'Ik snap het niet,' zei Alec, die van zijn moeder naar Jace keek en weer terug. 'Wat is er aan de hand?'

Jace kon het koude zweet over zijn rug voelen lopen. 'Gaat dit over mijn vader?'

Maryse deinsde twee keer achteruit, alsof de woorden 'mijn vader' twee afzonderlijke klappen waren. 'De bibliothéék,' zei ze met opeengeklemden kaken. 'We praten daar verder.'

'Wat er is gebeurd toen jullie weg waren, is niet Jace's schuld,' zei Alec. 'We hebben allemaal meegedaan. En Hodge zei...'

'We zullen het later nog over Hodge hebben.' Maryse richtte haar blik waarschuwend op Max.

'Maar mam,' protesteerde Isabelle. 'Als je Jace straft, moet je ons ook straffen. Dat zou wel zo eerlijk zijn. Hij heeft precies dezelfde dingen gedaan.'

'Nee,' zei Maryse, na een stilte die zo lang aanhield dat Jace dacht dat ze helemaal niets meer ging zeggen. 'Dat heeft hij niet.'

'Regel nummer één bij anime,' zei Simon. Hij zat aan de voet van het bed met zijn rug tegen een stapel kussens. In zijn ene hand had hij een zak chips en in zijn andere de afstandsbediening. Hij droeg een zwart T-shirt waar I BLOGGED YOUR MOM op stond en een spijkerbroek met een gat in de knie. 'Laat blinde monniken altijd met rust.'

'Inderdaad,' zei Clary, die een chipje in het schaaltje dipsaus doopte dat op het blad tussen hen in stond. 'Om de een of an-

dere reden kunnen ze altijd beter vechten dan monniken die wél kunnen zien.’ Ze tuurde naar het scherm. ‘Zijn die mannen aan het dansen?’

‘Nee, ze dansen niet. Ze proberen elkaar te vermoorden. Dit is die gast die de aartsvijand van die andere is, weet je nog? Hij heeft zijn vader vermoord. Waarom zouden ze dansen?’

Clary knabbelde op haar chipje en staarde peinzend naar het scherm, waar getekende roze en gele wolken tussen twee gevleugelde mannen met gloeiende speren wervelden. Zo nu en dan zeiden de mannen iets, maar het was allemaal in het Japans met Chinese ondertiteling, dus dat hielp ook niet echt. ‘De man met de hoed,’ zei ze. ‘Was dat de slechterik?’

‘Nee, de man met de hoed was de vader. Hij was de magische keizer en zijn hoed had speciale krachten. De slechterik was die ene met de pratende mechanische hand.’

De telefoon ging. Simon zette de zak chips op de grond en maakte aanstalten om op te staan. Clary legde haar hand op zijn pols. ‘Niet doen.’

‘Maar misschien is het Luke. Hij belt misschien vanaf het ziekenhuis.’

‘Het is Luke niet,’ zei Clary, die zekerder klonk dan ze zich voelde. ‘Hij zou me op mijn mobiel bellen, niet op jouw vaste nummer.’

Simon keek haar even aan en ging toen weer achteroverzitten op het kleed. ‘Als jij het zegt.’ Ze hoorde de twijfel in zijn stem, maar ook het onuitgesproken vertrouwen: Zolang jij maar gelukkig bent. Ze wist niet zeker of ze wel zo ‘gelukkig’ was op dit moment. Haar moeder lag aan allerlei slangetjes en machines in het ziekenhuis en Luke zat voortdurend als een soort zombie in de harde plastic stoel naast haar bed. Bovendien maakte ze zich enorme zorgen om Jace en had ze al tien keer de telefoon gepakt om het Instituut te bellen, maar ze had steeds opgehangen voordat hij overging. Als Jace met haar wilde praten, kon hij ook bellen.

Het was misschien niet zo'n goed idee geweest om hem mee te nemen naar Jocelyn. Ze was er zo zeker van geweest dat haar moeder wakker zou worden zodra ze de stem van haar zoon, haar eerstgeborene, zou horen. Maar dat was niet gebeurd. Jace had ongemakkelijk naast het bed gestaan, zijn gezicht als een geschilderde engel, met een wezenloze, onverschillige blik in zijn ogen. Clary had uiteindelijk haar geduld verloren en ze had naar hem geschreeuwd. Hij had teruggeschreeuwd en was de kamer uit gestormd. Luke had hem met een belangstellende blik op zijn vermoeide gezicht nagestaard. 'Dat is voor het eerst dat jullie je als broer en zus gedragen,' had hij opgemerkt.

Clary had niets teruggezegd. Het had geen zin om hem te vertellen hoe graag ze wilde dat Jace níét haar broer was. Je kon je eigen DNA er niet uitrukken, hoe graag je het ook wilde. Hoe gelukkig je er ook van zou worden.

Maar ook al was ze niet helemaal gelukkig, ze voelde zich hier bij Simon wel thuis en op haar gemak. Ze kende hem al zo lang, dat ze zich nog herinnerde dat hij ooit een bed had in de vorm van een brandweerwagen en een doos lego in de hoek van de kamer. Nu was zijn bed een futon, met een felgekleurde gestreepte spreid die hij van zijn zus had gekregen. Aan de muur hingen posters van bands als Rock Solid Panda en Stepping Razor. Waar de doos met lego ooit stond, stond nu een computer. Op het scherm was een afbeelding uit *World of Warcraft* te zien. Zijn kamer voelde bijna net zo vertrouwd als haar eigen kamer thuis, maar die bestond niet langer, dus dit was een goede vervanger.

'Nog meer chibi's,' zei Simon somber. Alle figuren op het scherm waren gekrompen en een soort babyversies van zichzelf geworden. Ze zaten elkaar achterna met potten en pannen. 'Ik zet iets anders op,' kondigde Simon aan. Hij pakte de afstandsbediening. 'Ik word moe van anime. Ik snap het verhaal niet en er heeft nooit iemand seks.'

‘Natuurlijk niet,’ zei Clary, die nog een chipje pakte. ‘Anime is heilzaam vermaak voor het hele gezin.’

‘Als je in de stemming bent voor iets minder heilzaam vermaak, kunnen we een pornozender opzetten,’ merkte Simon op. ‘Wat wil je liever zien? *The Witches of Breastwick* of *As I Lay Dianne?*’

‘Geef hier!’ Clary probeerde de afstandsbediening af te pakken, maar Simon had hem al weer op een ander net gezet.

Ineens lachte hij niet meer. Clary keek hem verrast aan en zag dat hij met grote ogen naar de televisie staarde. Er was een oude zwart-witfilm op: *Dracula*. Ze had deze wel eens met haar moeder gezien. Bela Lugosi, met zijn magere, witte gezicht, was in beeld. Hij droeg de bekende mantel met de hoge kraag en hij had puntige neptanden. ‘Ik drink nooit... wijn,’ zei hij met zijn Hongaarse accent.

‘Ik vind het zo grappig dat de spinnenwebben van rubber zijn gemaakt,’ zei Clary, die zo luchtig mogelijk probeerde te klinken. ‘Dat kun je duidelijk zien.’

Maar Simon was al opgestaan. Hij gooide de afstandsbediening op het bed. ‘Ik ben zo terug,’ mompelde hij. Zijn gezicht had de kleur van een winterlucht, net voordat het ging regenen. Clary keek toe hoe hij wegliep en beet hard op haar lip. Het was voor het eerst sinds haar moeder in het ziekenhuis lag, dat ze zich realiseerde dat Simon misschien ook niet zo gelukkig was.

Jace droogde zijn haar af en keek met een spottende frons naar zijn eigen spiegelbeeld. Een helende rune had het merendeel van zijn verwondingen genezen, maar hij had nog steeds kringen onder zijn ogen en strakke lijnen rond zijn mond. Zijn hoofd deed pijn en hij was duizelig. Hij wist dat hij iets had moeten eten die ochtend, maar hij had nachtmerries gehad en hij was misselijk en snakkend naar adem wakker geworden. Hij had geen zin gehad in eten. Hij wilde zijn dro-

men verjagen met lichamelijke activiteit, met blauwe plekken en zweet.

Hij gooide de handdoek aan de kant en verlangde naar de zoete zwarte thee die Hodge altijd maakte van de nachtbloemen uit de broeikas. De thee haalde hongergevoelens weg en je kreeg er energie van. Sinds Hodge was verdwenen, had Jace een paar keer zelf geprobeerd om de planten te koken en de thee te maken, maar het was steeds een bittere, naar as smakende vloeistof geworden waarvan hij moest kokhalzen.

Op zijn blote voeten liep hij de slaapkamer in en hij deed een spijkerbroek en een schoon shirt aan. Hij veegde zijn natte blonde haar uit zijn ogen en fronste. Zijn haar was te lang en viel steeds in zijn gezicht. Maryse zou daar zeker weten iets van gaan zeggen. Dat deed ze altijd. De Lightwoods waren dan wel niet zijn biologische ouders, maar ze hadden zich wel altijd zo gedragen. Ze hadden hem geadopteerd toen hij tien was, na de dood van zijn eigen vader. De vermeende dood, dacht Jace, terwijl het holle gevoel in zijn maag erger werd. Hij had zich de afgelopen dagen als een uitgeholde pompoen gevoeld. Alsof zijn ingewanden er met een vork uit waren gehaald en op een hoopje waren gegooid, terwijl zijn grijnzende glimlach op zijn gezicht geplakt bleef. Hij vroeg zich telkens af of er nog wel iets waar was van wat hij ooit over zichzelf en zijn leven had geloofd. Hij had gedacht dat hij een wees was, en dat was niet zo. Hij had gedacht dat hij enig kind was, en nu bleek hij een zus te hebben.

Clary. Hij voelde de pijn weer. Het werd steeds erger. Hij negeerde het. Zijn blik dwaalde naar het gebroken spiegelstukje dat op zijn nachtkastje lag. De groene takken en de stralende blauwe lucht werden nog steeds weerspiegeld. Het was bijna donker nu in Idris: de lucht was donkerblauw. Jace had het gevoel dat hij bijna stikte van het holle gevoel in zijn maag. Hij trok zijn laarzen aan en liep de gang op, naar de bibliotheek.

Terwijl hij de stenen trap af liep, vroeg hij zich af waarom Maryse hem wilde spreken. Ze had eruitgezien alsof ze hem wilde slaan. Hij kon zich niet herinneren dat ze dat ooit had gedaan. De Lightwoods waren geen voorstanders van lijfstraffen. Dat was nogal een verschil met Valentijn, die hem blootstelde aan allerlei pijnlijke martelingen om hem gehoorzaam te maken. Jace was een schaduwjager, dus zijn huid genas altijd weer en het ergste bewijs werd altijd verborgen. In de dagen en weken na de dood van zijn vader had Jace op zijn lichaam naar littekens gezocht. Een soort teken, een symbool, een lichamelijke herinnering aan zijn vader.

Hij was bij de bibliotheek en klopte voordat hij de deur opendeed. Maryse was er al. Ze zat bij het vuur, in de oude stoel van Hodge. Het licht stroomde door de hoge ramen en Jace zag dat haar haar hier en daar grijs was. Ze had een glas rode wijn in haar hand en op het tafeltje naast haar stond een karaf van geslepen glas.

‘Maryse,’ zei hij.

Ze schrok en morste een beetje wijn. ‘Jace. Ik hoorde je niet binnenkomen.’

Hij bewoog niet. ‘Weet je nog dat je altijd zo’n liedje zong voor Isabelle en Alec, toen ze nog klein waren en bang voor het donker? Zodat ze in slaap zouden vallen?’

Maryse leek van haar stuk gebracht. ‘Waar heb je het over?’

‘Ik hoorde je altijd door de muren heen,’ zei hij. ‘Alecs kamer was toen naast de mijne.’

Ze zei niets.

‘Het was Frans,’ zei Jace. ‘Het liedje.’

‘Ik snap niet waarom je zoiets onthouden hebt.’ Ze keek naar hem alsof hij haar van iets beschuldigd had.

‘Je zong nooit voor mij.’

Er viel een nauwelijks merkbare stilte. ‘O, jij,’ zei ze toen. ‘Jij was nooit bang in het donker.’

‘Wat voor kind van tien is niet bang in het donker?’

Ze trok haar wenkbrauwen op. 'Ga zitten, Jonathan,' zei ze. 'Nu.'

Hij liep naar de andere kant van de kamer, net langzaam genoeg om Maryse te irriteren, en nam plaats in een van de grote stoelen naast het bureau. 'Ik heb liever niet dat je me Jonathan noemt.'

'Waarom niet? Dat is je naam.' Ze keek hem bedenkelijk aan. 'Hoelang weet je het al?'

'Hoelang weet ik wat al?'

'Doe niet alsof je dom bent. Je weet precies wat ik bedoel.' Ze draaide haar glas rond in haar hand. 'Hoelang weet jij al dat Valentijn jouw vader is?'

Jace overwoog en verwierp een aantal antwoorden. Meestal kon hij bij Maryse wel zijn zin krijgen door haar te laten lachen. Hij was een van de weinige mensen die dat voor elkaar kregen. 'Ongeveer net zo lang als jij het weet.'

Maryse schudde langzaam haar hoofd. 'Dat geloof ik niet.'

Jace ging rechtop zitten. Hij balde zijn handen tot vuisten en liet ze rusten op de armleuningen. Hij kon zien dat zijn vingers lichtjes trilden en vroeg zich af of hij dit vaker had gehad. Hij dacht van niet. Zijn handen waren altijd net zo standvastig als zijn hartslag geweest. 'Geloof je me niet?'

Hij hoorde het ongeloof in zijn eigen stem en hij kromp ineen. Natuurlijk geloofde ze hem niet. Dat was al duidelijk geweest vanaf het moment dat ze thuis was gekomen.

'Het is niet logisch, Jace. Hoe kun je nou niet weten wie je eigen vader is?'

'Hij heeft me altijd verteld dat hij Michael Wayland heette. We woonden in het landhuis van de familie Wayland...'

'Een slimme zet,' zei Maryse. 'En je naam? Wat is jouw echte naam?'

'Je kent mijn echte naam.'

'Jonathan. Ik wist dat Valentijn een zoon had die zo heette. Ik wist dat Michael ook een zoon had met die naam. Het is

een veelvoorkomende naam onder schaduwjagers. Ik heb het nooit raar gevonden en ik heb nooit naar de tweede naam van Michaels zoon gevraagd. Maar nu vraag ik me af hoelang Valentijn dit allemaal al van plan is geweest. Hoelang heeft hij geweten dat hij Jonathan Wayland zou vermoorden...?' Ze onderbrak haar zin en staarde naar Jace. 'Je hebt nooit op Michael geleken, weet je dat?' zei ze. 'Maar soms lijken kinderen niet op hun ouders. Ik had er nooit iets achter gezocht. Maar nu zie ik Valentijn in jou. De manier waarop je naar me kijkt. Die uitdagende blik. Het kan je niets schelen wat ik zeg, of wel?'

Maar het kon hem wel iets schelen. Hij zorgde er alleen voor dat ze het niet zag. 'Zou het iets uitmaken als het me wel iets kon schelen?'

Ze zette het glas neer op de tafel naast haar. Het was leeg. 'En je beantwoordt vragen met vragen om me van mijn stuk te brengen, net als Valentijn altijd deed. Misschien had ik het moeten weten.'

'Misschien niet. Ik ben nog steeds dezelfde persoon die ik de afgelopen zeven jaar was. Er is niets aan mij veranderd. Als ik je eerder niet aan Valentijn deed denken, zie ik niet in hoe dat nu wel het geval kan zijn.'

Ze keek van hem weg, alsof ze het niet aankon om hem recht aan te kijken. 'Maar als wij het over Michael hadden, dan moet je toch geweten hebben dat we het onmogelijk over jouw vader konden hebben. De dingen die wij over hem zeiden zijn totaal niet van toepassing op Valentijn.'

'Jullie zeiden altijd dat het een goede man was.' Hij voelde zijn woede omhoogborrelen. 'Een dappere schaduwjager. Een liefhebbende vader. Dat klopte in mijn ogen.'

'En foto's? Je moet toch wel eens foto's van Michael Wayland hebben gezien en je toen hebben gerealiseerd dat dat jouw vader niet was?' Ze beet op haar lip. 'Leg het me uit, Jace.'

'Alle foto's zijn vernietigd tijdens de Opstand. Dat is wat jij

me zelf hebt verteld. Nu vraag ik me af of Valentijn ze niet allemaal verbrand heeft, zodat niemand zou weten wie er in de Cirkel zat. Ik heb nooit een foto van mijn vader gehad,' zei Jace, en hij vroeg zich af of hij net zo verbitterd klonk als hij zich voelde.

Maryse masseerde haar slapen alsof ze hoofdpijn had. 'Ik geloof dit gewoon niet,' zei ze, alsof ze het tegen zichzelf had. 'Het is krankzinnig.'

'Geloof het dan niet. Geloof mij,' zei Jace, en hij voelde dat zijn handen harder gingen trillen.

Ze liet haar handen in haar schoot vallen. 'Denk je dat ik dat niet wil?' zei ze, en in haar stem hoorde hij heel even de Maryse die vroeger zijn slaapkamer binnen kwam als hij naar het plafond lag te staren en aan zijn vader dacht. Ze bleef altijd net zo lang bij het bed zitten tot hij sliep. Soms was dat pas bij zonsopgang.

'Ik wist het niet,' zei Jace weer. 'En toen hij me vroeg om met hem mee terug te gaan naar Idris, heb ik nee gezegd. Ik ben er nog. Betekent dat niet iets?'

Ze keek naar de karaf, alsof ze aarzelde of ze nog een drankje zou nemen. Ze leek het idee af te slaan. 'Ik wilde dat dat zo was,' zei ze. 'Maar er zijn zoveel redenen waarom jouw vader zou willen dat je op het Instituut zou blijven. Ik kan het mezelf gewoon niet veroorloven om iemand te vertrouwen die beïnvloed is door Valentijn.'

'Jij bent ook door hem beïnvloed,' zei Jace, en toen hij de blik op haar gezicht zag, had hij er gelijk spijt van dat hij dat had gezegd.

'En ik heb mezelf tegen hem gekeerd,' zei Maryse. 'Heb jij dat ook? Kun je dat?' Haar blauwe ogen hadden dezelfde kleur als die van Alec, maar Alec had hem nog nooit zo aangekeken. 'Zeg me dat je hem haat, Jace. Zeg me dat je die man en alles waar hij voor staat haat.'

Er ging een moment voorbij, en nog eentje, en Jace zag dat

hij zo hard in zijn handen kneep dat zijn knokkels wit en hard waren geworden, als de botten in een visgraat. 'Dat kan ik niet zeggen.'

Maryse hapte naar adem. 'Waarom niet?'

'Waarom kun je niet gewoon zeggen dat je me vertrouwt? Ik heb mijn halve leven bij jullie gewoond. Je kent me toch?'

'Je klinkt zo oprecht, Jonathan. Zo heb je altijd geklonken. Zelfs toen je een klein jongetje was en je Isabelle of Alec de schuld probeerde te geven voor iets wat jij had gedaan. Ik heb in mijn hele leven slechts één andere persoon ontmoet die zo overredend kon zijn als jij.'

Jace proefde een kopersmaak in zijn mond. 'Je bedoelt mijn vader.'

'Voor Valentijn bestonden er maar twee soorten mensen,' zei ze. 'Degenen die voor de Cirkel waren en degenen die ertegen waren. De tegenstanders waren zijn vijanden en de voorstanders zijn wapens. Ik heb gezien hoe hij zijn vrienden stuk voor stuk in wapens veranderde, wapens voor het doel. Zelfs zijn eigen vrouw. En dan wil je dat ik geloof dat hij dat niet met zijn eigen zoon zou doen?' Ze schudde haar hoofd. 'Ik ken hem langer dan vandaag.' Ze keek hem aan en voor het eerst zag hij meer verdriet dan woede in haar ogen. 'Je bent een pijl die rechtstreeks door het hart van de Kloof is geschoten, Jace. Jij bent Valentijns pijl. Of je het nou weet of niet.'

Clary liet de televisie aanstaan en deed de deur van de slaapkamer achter zich dicht. Ze ging op zoek naar Simon. Ze vond hem in de keuken, gebogen over de gootsteen met de kraan open. Hij had zijn handen stevig om het aanrecht geklemd.

'Simon?' De keuken was in een vrolijke kleur geel geschilderd en aan de muren hingen ingelijste krijt- en potloodtekeningen die Simon en Rebecca op de basisschool hadden gemaakt. Rebecca had wel een beetje tekentalent, dat kon je zien,

maar de poppetjes van Simon zagen er allemaal uit als parkeermeters met toefjes haar op hun hoofd.

Hij keek niet op, al zag ze aan de manier waarop hij zijn schouders aanspande, dat hij haar gehoord had. Ze liep naar het aanrecht en legde zachtjes een hand op zijn rug. Ze voelde de scherpe botten van zijn ruggengraat door zijn dunne katoenen T-shirt en vroeg zich af of hij magerder was geworden. Zo op het eerste gezicht was het niet te zien, maar als ze naar Simon keek, was het net alsof ze in een spiegel keek. Als je iemand elke dag zag, vielen kleine veranderingen niet op. 'Gaaf het?'

Met een stevige beweging van zijn pols deed hij de kraan dicht. 'Ja, hoor. Het gaat prima.'

Ze legde haar vinger tegen zijn kin en hij draaide zich om zodat hij haar aankeek. Hij zweette en zijn donkere haar plakte aan zijn huid, al was de lucht die door het open keukenraam kwam koud. 'Je ziet er niet prima uit. Is dit vanwege de film?'

Hij antwoordde niet.

'Het spijt me. Ik had niet moeten lachen. Het is gewoon...'

'Herinner je je het niet meer?' Zijn stem klonk hees.

'Ik...' Clary brak haar zin af. Als ze eraan terugdacht, leek die avond één grote waas van rennen, bloed, zweet, schaduwen en vallen door de ruimte. Ze herinnerde zich de witte gezichten van de vampiers, als papieren figuren tegen de donkere achtergrond, en ze herinnerde zich dat Jace haar vasthield en hees in haar oor schreeuwde. 'Niet echt. Het is allemaal heel vaag.'

Hij keek langs haar heen en toen weer terug naar haar. 'Lijkt ik anders?' vroeg hij.

Ze keek naar hem. Zijn ogen hadden de kleur van zwarte koffie. Niet echt zwart, maar diepbruin en een beetje grijs en hazelnootkleurig. Leek hij anders? Hij had misschien iets meer zelfvertrouwen gekregen nadat hij Abbadon, de opperdemon, had vermoord. Maar hij leek ook meer op zijn hoede, alsof hij op iets wachtte of naar iets uitkeek. Het was iets wat haar ook

aan Jace was opgevallen. Misschien was het slechts het besef van hun eigen sterfelijkheid. 'Je bent nog steeds Simon.'

Hij sloot zijn ogen, alsof hij opgelucht was, en toen zijn wimpers naar beneden zakten, zag ze hoe hoekig zijn jukbeenderen waren. Hij was echt afgevallen, dacht ze, en ze stond op het punt om het te zeggen, toen hij haar kustte.

Ze was zo verbaasd om zijn mond op de hare te voelen dat ze helemaal verstijfde en het aanrecht vastpakte om zichzelf te ondersteunen. Maar ze duwde hem niet weg. Simon zag dit duidelijk als een aanmoediging en legde zijn hand achter haar hoofd, en zijn kus werd heviger. Hij opende haar lippen met de zijne. Zijn mond was zacht, zachter dan die van Jace was geweest, en de hand die op haar nek lag, was warm en teder. Hij smaakte naar zout.

Ze sloot haar ogen en zweefde even in de duisternis en de hitte, het gevoel van zijn vingers door haar haren. Het harde geluid van de telefoon haalde haar uit haar roes en ze sprong achteruit alsof hij haar weg had geduwd, al had hij niet bewogen. Ze keken elkaar even in wilde verwarring aan, als twee mensen die zich ineens in een vreemd landschap bevonden, waar niets vertrouwd was.

Simon was de eerste die zich wegdraaide. Hij liep naar de telefoon die naast het kruidenrekje aan de muur hing. 'Hallo?' Hij klonk normaal, maar zijn borstkas ging snel op en neer. Hij stak de hoorn uit naar Clary. 'Het is voor jou.'

Clary pakte de telefoon. Haar hart klopte nog steeds in haar keel, als de fladderende vleugels van een insect dat vastzat onder haar huid. *Het is Luke die vanaf het ziekenhuis belt. Er is iets met mijn moeder.*

Ze slikte. 'Luke? Ben jij dat?'

'Nee. Met Isabelle.'

'Isabelle?' Clary keek op en zag hoe Simon tegen het aanrecht leunde. De blos op zijn wangen was verdwenen. 'Waarom bel... ik bedoel, wat is er?'

Er klonk een hapering in de stem van het meisje, alsof ze hilde. 'Is Jace daar?'

Clary hield de telefoon even van zich af en staarde er verbaasd naar. Ze legde de hoorn weer tegen haar oor. 'Jace? Nee. Waarom zou hij hier zijn?'

Isabelles adem echode door de telefoonlijn als een zucht. 'Hij is... hij is weg.'